

Čís. 16928.

Jestliže exekuční soud návrh povinného na povolení odkladu exekuce zamítl, kdežto rekursní soud odklad povolil, bude-li složena jistota, není dovolací rekurs povinného podle § 528, odst. 1, c. ř. s. a § 78 ex. ř. dovolen.

(Rozh. ze dne 12. května 1938, R I 616/38.)

Exekuční soud zamítl návrh povinné na povolení odkladu exekuce. Rekursní soud povolil na rekurs povinné navržený odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí o podané opoziční žalobě pod podmínkou, že povinná složí jistotu 4.000 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs povinné.

Důvody:

Proti usnesení rekursního soudu podává povinná dovolací rekurs, brojíc proti výroku o podmínce složení jistoty po případě proti její výši.

Avšak její dovolací rekurs není podle § 528, odst. 1, c. ř. s. a § 78 ex. ř. přípustný, ježto jde v části dovolacím rekurem dotčené o souhlasné rozhodnutí obou nižších stolic. Vyhoví-li totiž soud druhé stolice rekursu proti usnesení soudu první stolice jen částečně, nevyhověl tím implicitě tomuto rekursu, pokud se domáhal rozsáhlejší změny usnesení první stolice. Vyhověv ve vzpomenutém směru povinné a učiniv podmínkou povolení odkladu exekuce složení jistoty (§ 44, odst. 2, ex. ř.), utvořil rekursní soud ve skutečnosti právní stav pro povinnou příznivější, než jaký tu byl po usnesení soudu první stolice, takže pokud rekursní soud uložil povinné složení jistoty a nevyhověl takto jejímu rekursu domáhajícímu se odkladu exekuce bez jakékoliv výhrady, jde vpravdě o potvrzení usnesení prvního soudu, jemuž podle shora uvedených zákonných ustanovení nelze již odporovati.

Bylo proto odmítnouti pro nepřípustnost dovolací rekurs, jímž povinná hledí ve třetí stoličce dosíci ještě větších výhod, než kterých dosáhla u rekursního soudu.

Čís. 16929.

Předpis § 402, odst. 2, ex. ř. ve znění zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., že proti rozhodnutím soudu druhé stolice o zatímních opatřeních není dalších opravných prostředků, platí též o usneseních, která byla vydána při provádění povoleného prozatímního opatření (na př. schválení účtu vnuceného správce o výtěžcích vnucené správy, povolené jako prozatímní opatření, stanovení odměny, příkaz k složení výtěžků a pod.).

(Rozh. ze dne 12. května 1938, R I 682/38.)

Srov. rozh. č. 15466 Sb. n. s.

Soud první stolice v řízení o zatímním opatření vnucenou správou schválil usneseními ze dne 15. října a 22. listopadu 1937 účet vnucených správců o správě nemovitostí za určitou dobu a stanovil odměnu vnucených správců a uložil jim, aby složili výtěžky, a rozhodl o jiných otázkách, o něž tu nejde. Rekursní soud k rekursům obou stran částečně změnil a částečně zrušil napadené usnesení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs navrhovatelů.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu, které bylo napadeno dovolacím rekurssem, se týká správy nemovitosti povolené jako prozatímní opatření (§ 382 č. 2 ex. ř.).

Podle § 402, odst. 2, ex. ř. ve znění zák. č. 314/1936 Sb. z. a n. není proti rozhodnutím soudu druhé stolice o zatímních opatřeních dalších opravných prostředků.

Důvodová zpráva k zákonu č. 251/1934 Sb. z. a n. zdůrazňuje, že v řízení o zatímním opatření klade zákon váhu na rychlé provedení, že se často v praxi provádí toto řízení způsobem nadmíru obšírným a vleklým a že proto odpovídá prozatímnosti, budou-li opravné prostředky omezeny jen do druhé stolice. Z toho je zřejmé, že nebylo úmyslem zákonodárce vyloučiti dovolací rekurs jen u usnesení, jimiž se prozatímní opatření povoluje anebo příslušný návrh zamítá, jimiž se určuje rozsah prozatímního opatření, stanoví výše kauce a pod., nýbrž že dotčené omezení má platiti i o usneseních, která byla vydána při provedení povoleného prozatímního opatření (viz rozh. č. 15466 Sb. n. s.).

Byl proto odmítnut dovolací rekurs podle § 526, odst. 2, c. ř. s., §§ 78, 402 ex. ř., poslední ve znění zákona č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Čís. 16930.

Pro otázku postihu mezi spolurukojními (§ 1359 obč. zák.) nerozhoduje, zda se zaručili společně nebo odděleně (samostatně) bez zřetele na druhého. Nejde však o spolurukojního, nýbrž o rukojní za schodek, zaručil-li se rukojní jen pro ten případ, kdyby pohledávka věřitelova nebyla vymožena na ostatních spolurukojních.

(Rozh. ze dne 12. května 1938, Rv I 503/37.)

Proti žalobě, kterou se na něm žalobkyně Anna B. domáhala zaplacení příslušné částky připadající na něho jako na spolurukojního, namítl žalovaný, že se za směnečný úvěr u Ž. záložny v N. zaručil jen pro ten případ, kdyby nebyla pohledávka, zaručená několika jinými